

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců
JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobkyně: **městská část P.-V.**
sídlem X
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Oswaldem
sídlem Bílkova 4, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2019, č. j. 026738/2019/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

29. 11. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný pro nepřípustnost podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odbor dopravy (dále jen „silniční úřad“), ze dne 16. 1. 2019, č. j. MÚBNLSB-OD-5931/2019-KENJI, jímž byla podle § 77 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 199/2017 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), povolena společnosti LUSTruck s.r.o. (dále jen „žadatelka“) výjimka z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích. Na základě výjimky udělené žadatelce s platností do dne 31. 1. 2020 neplatila pro řidiče ve výroku rozhodnutí silničního úřadu specifikovaných nákladních automobilů omezení plynoucí ze svislých dopravních značek číslo B 4 – „Zákaz vjezdu nákladních automobilů“ s dodatkovými tabulkami č. E 5 – „Nejvyšší povolená hmotnost“. Výjimka se vztahovala toliko na pozemní komunikace č. III/2444 a III/0105a v k. ú. P..

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
3. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas – žalobkyně výslovně a žalovaný implicitně postupem dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Průběh správního řízení

4. Ze správního spisu soud zjistil, že žadatelka podala dne 5. 9. 2018 k silničnímu úřadu žádost o udělení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích podle § 77 odst. 7 zákona o silničním provozu. Žadatelka konkrétně požádala o udělení výjimky z místní úpravy provozu na silnicích č. III/2444 a č. III/0105a pro nákladní vozidla specifikovaná v příloze žádosti z důvodu plánovaného parkování vozidel ve svém areálu v lokalitě „N. K.“ v obci P..
5. V návaznosti na podanou žádost požádal silniční úřad Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, dopravní inspektorát Praha venkov - VÝCHOD (dále jen „dopravní inspektorát“), o vydání stanoviska k žádosti. V reakci na to dopravní inspektorát přípisem ze dne 21. 9. 2018 vyrozuměl silniční úřad o tom, že s žádostí o udělení výjimky pro žadatelku nesouhlasí, neboť na silnici č. III/2444 v ulici V. a D. N. v P. je nevyhovující dopravně a stavebně technický stav komunikace pro provoz nákladních automobilů. Dopravní inspektorát též uvedl, že v ulici V. se nachází mostek s omezenou tonáží 11 t a v ulici C. je v těsné blízkosti silnice č. III/0105a dětské hřiště.
6. Dne 4. 10. 2018 vydal silniční úřad rozhodnutí č. j. OD-76767/2018-KENJI, kterým žádost žadatelky zamítl s odkazem na odpověď dopravního inspektorátu, které silniční úřad považoval za závazné stanovisko.
7. Proti tomuto rozhodnutí podala žadatelka odvolání, v němž rozporovala stanovisko dopravního inspektorátu a v němž mj. uvedla, že příjezd nákladními vozidly k jejímu areálu v ulici N. K. v P. je možný jedinečně po silnicích č. III/2444 a č. III/0105a. K odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

žadatelka přiložila plánec pořízený v *Geoportálu silniční a dálniční sítě ČR* Ředitelství silnic a dálnic. Plánek zachycuje obec P. a městskou část P.-V.. Žadatelka v něm zvýraznila komunikace č. III/2444 a č. III/0105a a doplnila popisky názvů ulic, jimiž uvedené komunikace vedou. Žadatelka k odvolání připojila též fotografii svislé dopravní značky B 4 – „Zákaz vjezdu nákladních automobilů“ s dodatkovou tabulkou č. E 5 – „Nejvyšší povolená hmotnost“ s ručně uvedeným popiskem „Náhled do ulice R.“. K odvolání je připojena též mj. fotografie téže svislé dopravní značky s toutéž dodatkovou tabulkou. Na fotografii je ručně uveden popisek „Pohled do ulice Ch.“.

8. K odvolání žadatelky žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 12. 2018, č. j. 143063/2018/KUSK-2-DOP/Nech, shora uvedené zamítavé rozhodnutí silničního úřadu zrušil pro nepřezkoumatelnost. V odůvodnění uvedl, že v případě žádosti o povolení výjimky z místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích je Policie České republiky dotčeným orgánem a že v takovém případě závazné stanovisko nevydává. Dle žalovaného se správní úřad může od stanoviska dotčeného orgánu odchýlit, avšak musí se s ním jakožto podkladem pro vydání rozhodnutí odpovídajícím způsobem vypořádat.
9. Dne 16. 1. 2019 vydal silniční úřad pod č. j. MÚBNLSB-OD-5931/2019-KENJI rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí silničního úřadu“), kterým žádosti žadatelky vyhověl a rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se silniční úřad vypořádal se stanoviskem dopravního inspektorátu a vedle toho uvedl, že má za to, že žadatelka prokázala vážný zájem na udělení výjimky, neboť v areálu v lokalitě N. K. má zřízeno servisní středisko pro svá vozidla a sklady ke složení nákladu, která vozidla dopravují.
10. Dne 4. 2. 2019 podala žalobkyně proti rozhodnutí silničního úřadu odvolání, dle svého mínění jakožto opomenutý účastník řízení dle § 84 správního řádu. Uvedla, že výjimkou povolená trasa pro celkem 31 nákladních vozidel žadatelky přímo navazuje na ulice na území žalobkyně. Na dotčených komunikacích je zakázán provoz automobilů s hmotností nad 6 tun, respektive 12 tun. Mostek v ulici V. v P. má nosnost 11 tun. Povolená výjimka se tak bezprostředně týká obce P., ale i žalobkyně. Ani obec P., ani žalobkyni však silniční úřad mezi účastníky řízení o udělení výjimky nezahrnul. Žalobkyně v odvolání shrnula stanovisko dopravního inspektorátu a k němu doplnila, že v ulici C. v P. chybí od křižovatky s ulicí V. až k hranici s územím žalobkyně chodník a uliční osvětlení. Současně se jedná o místo se zvýšeným pohybem chodců. Stejně tak pouliční osvětlení chybí na území žalobkyně v ulici R. až ke křižovatce s ulicí S.. Jedná se o nebezpečný úsek se zvýšeným pohybem chodců. Silniční úřad se však stavem komunikací na trase blíže nezabýval, a přestože obdržel zamítavé stanovisko dopravního inspektorátu, nerespektoval jej a žádosti o výjimku vyhověl. Jakákoliv podrobná úvaha či podrobné přezkoumatelné odůvodnění v rozhodnutí silničního úřadu chybí. Žalobkyně má za to, že silniční úřad nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav nutný pro rozhodnutí ve věci. Navíc do řízení nepřibral za účastníky řízení obce (respektive městskou část), jejichž práv a občanů se udělení výjimky týká. Rovněž se nevypořádal s možným ohrožením života, zdraví a majetku osob v důsledku povolení provozu nákladní automobilové dopravy po komunikacích, které k tomuto účelu nebyly vybudovány a jejichž technický stav bezpečný provoz tohoto typu dopravy neumožňuje. V neposlední řadě nelze dle žalobkyně vydat rozhodnutí „v rozporu s fyzikálními zákony“. Dle žalobkyně totiž neplatí, že mostek s nosností 11 tun udrží větší zátěž toliko z rozhodnutí silničního úřadu.

11. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž odvolání pro nepřípustnost zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že silniční úřad stanovil okruh účastníků řízení v souladu s § 27 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně však v řízení ve věci povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích nebyla účastníkem.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

12. V žalobě žalobkyně namítá, že v napadeném rozhodnutí chybí jakákoliv úvaha či odůvodnění žalovaného týkající se posouzení účastenství žalobkyně v příslušném správním řízení. Odůvodnění žalovaného spočívá pouze v citaci § 27 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníkem správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Žalobkyně na svých právech dotčena je. Napadené rozhodnutí tak je dle žalobkyně nepřezkoumatelné.
13. V žalobě dále žalobkyně zopakovala, že pozemní komunikace v k. ú. P. přímo navazují na komunikace v k. ú. V. na území žalobkyně. Kamion po udělení výjimky bude po průjezdu obcí P. pokračovat v průjezdu ulicemi žalobkyně R. nebo K. do centra městské části. Jinak nemá udělení výjimky smysl. Povolená výjimka tedy znamená přivedení kamionové dopravy do centra žalobkyně. Žalobkyně, která vykonává samosprávu území, a její obyvatelé jsou udělenou výjimkou přímo dotčeni. Provoz kamionových souprav s hmotností desítek tun po komunikacích, které k takovému provozu nejsou určeny, vede k poškozování jak majetku žalobkyně, tak hlavního města Prahy a jeho obyvatel. Vzhledem k neexistenci chodníku a veřejného osvětlení v ulici R. na území žalobkyně navazující na přezletickou ulici C. je pohyb v přítomnosti tranzitní kamionové dopravy (zejména v úseku tzv. „esíčka“) vysoce nebezpečný, což potvrdil i dopravní inspektorát v nesouhlasném stanovisku s udělením výjimky.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že výjimka byla udělena žadatelce do 31. 1. 2020, a že její platnost tedy již skončila. Dále s odkazem na § 27 odst. 1 správního řádu uvedl, že žalobkyně musí prokázat, na jaké konkrétní společenství práv nebo povinností s žadatelkou se rozhodnutí silničního úřadu vztahuje a jaká její konkrétní práva nebo povinnosti jsou přímo dotčena udělením výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích, které nejsou v jejím katastru a ani nevedou přímo intravilánem městské části (žalobkyně). Žalovaný dále připomněl, že vlastníkem dotčených komunikací třetí třídy je Středočeský kraj. Žalobkyně proto není osobou, která by mohla být udělením výjimky dotčena.
15. Žalovaný dále uvedl, že podle § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 193/2018 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), smí každý v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (obecné užívání), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace. Pokud jezdí vozidla po komunikaci, která je k tomu určena, a není na ní místní úpravou provoz omezen nebo vyloučen, jde o obecné užívání, které nijak nezasahuje do práv žalobkyně.

16. Dále žalovaný uvedl, že je nesporné, že účastníkem řízení o udělení výjimky podle § 77 odst. 7 zákona o silničním provozu je žadatelka a dotčeným orgánem Policie České republiky. Dle názoru žalovaného není dokonce ani Středočeský kraj jakožto vlastník komunikace účastníkem řízení. Okruh účastníků daného řízení vyplývá dle názoru žalovaného ze zákona o silničním provozu, který má jako *lex specialis* přednost před obecnou úpravou správního řádu.

Posouzení žaloby

17. Povahou rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Přitom konstatoval, že na rozdíl od přípustného odvolání, o němž odvolací orgán rozhoduje podle § 90 správního řádu a kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabývá právní moci až s právní mocí rozhodnutí o odvolání, v případě nepřipustného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci samostatně, a to právě uplynutím lhůty pro odvolání, na čemž již nepřipustné odvolání nemůže nic změnit. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti němuž bylo podáno nepřipustné odvolání, tak netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné, aniž by bylo přitom rozhodnutí správního orgánu prvního stupně současně potvrzováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135; ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75; či ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011 - 81). V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 As 345/2017 - 20).
18. Podstatou projednávané věci je posouzení v podstatě jediné právní otázky, a to zda žalobkyni přísluší postavení účastníka v řízení, jehož předmětem je povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích dle § 77 odst. 7 zákona o silničním provozu.
19. Dle § 77 odst. 7 zákona o silničním provozu „[v]ýjimku z místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích povoluje na žádost správní orgán, který úpravu stanovil. Dotčeným orgánem v řízení je policie. Výjimku lze povolit, prokáže-li žadatel vážný zájem na jejím povolení a nedojde-li k ohrožení bezpečnosti nebo plynulosti silničního provozu. Na udělení výjimky není právní nárok. Z místní a přechodné úpravy, kterou je stanovena nejvyšší dovolená rychlost, nelze výjimku povolit.“
20. Soud předně uvádí, že nesouhlasí se žalovaným v názoru, že okruh účastníků daného řízení vyplývá ze zákona o silničním provozu, konkrétně z § 77 odst. 7 zákona o silničním provozu, který má oproti § 27 správního řádu dle žalovaného stanovit speciální právní úpravu účastnictví v řízení. Z uvedeného ani z žádného jiného ustanovení zákona o silničním provozu takováto skutečnost neplyne. Okruh účastníků řízení o výjimce z místní úpravy tedy musí být posuzován v souladu s § 27 správního řádu. S ohledem na něj pak žalobkyně může svoje účastnictví teoreticky odvozovat výlučně od § 27 odst. 2 správního řádu, dle něhož účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být

rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech (tzv. vedlejší účastenství).

21. Žalobkyně má za to, že rozhodnutím silničního úřadu byla ve svých právech přímo dotčena. Z obsahu odvolání plyne její obava, že udělení výjimky navýší v centru městské části tranzitní dopravu a že průjezd nákladních automobilů v údajně nebezpečném úseku v její ulici Rosická území ohrozí chodce. V žalobě žalobkyně nadto uvedla, že provoz nákladních vozidel po komunikacích, které k takovému provozu nejsou určeny, vede k poškozování jak majetku žalobkyně, tak hlavního města Prahy a obyvatel městské části. Soud tedy musí posoudit, zda argumenty žalobkyně jsou dostačující k tomu, aby se na jejich základě dalo dovodit, že rozhodnutím silničního úřadu může být dotčena na svých právech nebo povinnostech a že v řízení o udělení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích měla být účastníkem dle § 27 odst. 2 správního řádu.
22. Z výroku rozhodnutí silničního úřadu plyne, že žadatelce byla povolena výjimka z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích na silnicích č. III/2444 a č. III/0105a **v k. ú. P.** Z přehledného plánu, který do správního spisu založila žadatelka, plyne, že uvedené pozemní komunikace procházejí obcí P. a dále vedou až do městské části P.-V., kde končí napojením na silnici II/610 (v dotčeném úseku pod názvem ulice M.). Území městské části P.-V. se však již pochopitelně ve shora uvedeném katastrálním území středočeské obce P. nenachází. Rozhodnutím silničního úřadu tedy byla žadatelce udělena výjimka z místní úpravy provozu na uvedených komunikacích **toliko v k. ú. P.**, nikoliv na území žalobkyně. K případnému stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích nacházejících se na území žalobkyně (např. jí zmiňované ulici R.) a tedy i povolení výjimky z ní by byl příslušný silniční úřad jiný, a to příslušná organizační jednotka Úřadu městské části Praha 19 (srov. § 124 odst. 6 zákona o silničním provozu, § 32 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 4 odst. 1 a 20 obecně závazné vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů).
23. Měla-li žadatelka v úmyslu získat výjimku ze zákazů stanovených svislými dopravními značeními, která jsou umístěna na území městské části P.-V. při vjezdu z ulice M. do ulice Ch. a při vjezdu z ulice M. do ulice R. (o čemž svědčí to, že právě fotografie těchto dvou konkrétních míst v centru městské části, kde se dopravní zákazové značky č. B 4 s dodatkovými tabulkami č. E 5 na počátcích silnic č. III/2444 a č. III/0105a nacházejí, založila žadatelka do správního spisu), měla za tímto účelem podat žádost o udělení výjimky ke shora uvedenému Úřadu městské části Praha 19, který byl příslušným silničním úřadem.
24. V daném případě však žadatelka podala žádost k silničnímu úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, který rozhodnutím výjimku udělil, aniž by se blíže zabýval tím, kde je konkrétně dopravní značení, které žadatelce znemožňovalo vjezd do jejího areálu v P., situováno. Ve výroku rozhodnutí silničního úřadu tak silniční úřad bez bližší konkretizace (kde konkrétně se dané dopravní značky nachází) uvedl toliko, že se výjimka z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích vztahuje na platnost dopravní značky č. B 4 s dodatkovou tabulkou E 5 a že se výjimka vztahuje na silnice č. III/2444 a č. III/0105a **v k. ú. P.**
25. Důsledkem výše uvedeného je to, že žadatelce byla sice silničním úřadem udělena výjimka z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích č. III/2444 a č. III/0105a, ta však

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nákladním vozidlům žadatelky vjezd na tyto pozemní komunikace z hlavní silnice v centru městské části P.-V., kde je umístěno dopravní značení zakazující vjezd nákladních automobilů, neumožňovala. Proto lze učinit závěr, že pokud v návaznosti na udělení výjimky nákladní vozidla žadatelky skutečně po silnicích na území městské části P.-V., kde místní úprava vjezd nákladních automobilů zakazuje, ve směru na obec P. projížděla, činili tak řidiči těchto vozidel buď na základě jiné výjimky, o které soudu není nic známo, nebo v rozporu s místní úpravou. Projednávaná výjimka udělená silničním úřadem (vztahující se toliko na části dotčených komunikací nacházejících se v k. ú. P.) je k tomu neopravňovala. Pokud skutečně k areálu žadatelky N. K. neexistuje jiná příjezdová cesta, nemá povolená výjimka na území žalobkyně žádný vliv, neboť se nákladní vozidla žalobkyně při respektování dopravního značení na území žalobkyně nemají do areálu jak dostat, a tedy ani se z něj přes území žalobkyně vracet.

26. Avšak i pokud by udělení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v k. ú. P. mělo za následek dočasné (po dobu, na kterou byla výjimka udělena) zvýšení hustoty nákladní dopravy na těch komunikacích na území žalobkyně, na které místní úprava vjezd nákladních automobilů nezakazuje (přičemž soud poznamenává, že je především na žalobkyni, aby usilovala o stanovení vhodné místní úpravy provozu na „svých“ pozemních komunikacích, jsou-li dle jejího tvrzení nebezpečné – o možnosti zajištění stavebních či jiných opatření ke zvýšení bezpečnosti nemluvě), nebylo by dle soudu možné dotčení práv žalobkyně konstatovat. Pozemní komunikace totiž, jak žalovaný ve vyjádření k žalobě správně poznamenal, smí za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích a v mezích zvláštních právních předpisů v režimu tzv. obecného užívání užívat každý, přičemž omezit toto užívání lze pouze v míře nezbytně nutné k dosažení cíle aprobovaného zákonem (srov. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 2 As 65/2019 - 36).
27. Žalobkyně tedy nemohla být rozhodnutím silničního úřadu *přímo* dotčena na svých právech a účastenství v daném řízení jí dle § 27 odst. 2 správního řádu nesvědčilo. Žalobní námitka je proto nedůvodná.
28. Žalobkyni lze nicméně dát zapravdu v tom, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jakákoliv úvaha o tom, proč žalobkyně rozhodnutím silničního úřadu na svých právech a povinnostech dotčena být nemohla, zcela absentuje. Žalovaný se omezil na strohé konstatování, že silniční úřad stanovil okruh účastníků správního řízení v souladu s § 27 odst. 1 správního řádu a že „[žalobkyně nebyla účastníkem] *správního řízení ve věci povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích silnic č. III/2444 a III/0105a v k. ú. P.*“ V odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy soud ve shodě s žalobkyní postrádá úvahu o tom, proč žalobkyně nemohla být účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně je v důsledku toho názoru, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
29. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. Není možno zapomínat na to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by ryzím formalismem rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem.

30. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává *prima facie* jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53).
31. S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům Nejvyššího správního soudu dospěl soud k názoru, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je. Bylo by nepochybně možné si představit individuální správní akt s pečlivějším odůvodněním, avšak zrušení napadeného rozhodnutí by v daném případě, kdy by posléze po zrušení tohoto rozhodnutí žalovanému nezbývalo nic jiného než vydat rozhodnutí se stejným výrokem, představovalo postup příliš formalistický. Tuto úvahu umocňuje skutečnost, že předmětem sporu je otázka účastenství v řízení o udělení časově omezené výjimky, jejíž platnost již dávno vypršela.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení bylo v případě účastníků řízení rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu